

تاریخچه موزه های صلح دنیا

موضوع تاسیس موزه های صلح ایده نسبتاً نوینی در جهان به شمار می آیند. در حالی که در طول چند قرن اخیر از طریق یادمان ها، ادبیات، هنر و موزه های جنگ به طرز باشکوهی به مقوله «جنگ» پرداخته شده است. در مقابل این روایت های تقریباً یک طرفه، این ایده مطرح شد که جزئیات جنگ، سببیت، هزینه های انسانی گزاف مربوط به جنگ و تمامیت جنگ که چیزی فراتر از شکوه و شجاعت است در فضای سازمان یافته یک موزه به طور کامل ثبت شود. انگیزه چنین تلاشی این اعتقاد است که «آگاه کردن مردم از واقعیت جنگ مانند آموزش دادن صلح به آنهاست.» شروع عصر جنگ های جدید در پایان قرن نوزدهم انگیزه ای به فعالان اجتماعی داد تا اولین موزه صلح عصر ما را بنا نهند. در سال ۱۹۰۲، موزه بین المللی جنگ و صلح در لوسرن سوئیس به روی عموم گشوده شد. دوده بعد موزه صلح دیگری ریشه گرفت. به دنبال آثار ویران کننده جنگ جهانی اول بر جامعه اروپا بویژه جمهوری آلمان، ارنست فرد ریش اولین موزه بین المللی ضد جنگ را در سال ۱۹۲۵ تاسیس کرد که بعد ها در سال ۱۹۳۳ با متواری شدن فرد ریش، توسط رژیم نازی بسته شد. موج دوم موزه های صلح بعد از سال های ویرانگر جنگ جهانی دوم به پا فاست. بسیاری از این موزه ها در ژاپن بنا نهاده شد. جایی که درک عمیقی از عواقب مرگبار کاربرد جنگ افراز های هسته ای به وجود آمده بود. شهرهای هیروشیما و ناگازاکی

پیشروان مبارزه سرسفتانه به سلاح های هسته ای شدند و این مبارزه در سراسر دنیا گسترش یافت. علاوه بر آن در آلمان بعد از جنگ نیز چندین موزه صلح بنا شد. امروزه موزه های صلح در تمام قاره های زمین گسترده شده اند. گرچه در دنیا جنگ همپنان وجود دارد، با رشد موزه های صلح می توان به پایان جنگ ها امیدوار شد. تلاش هایی که برای پیشبرد صلح صورت می گیرد در حال گسترش هستند. هر چه حضور موزه های صلح بیشتر می شود، پیام صلح برای مردم قوی تر میشود تا به آن روی بیاورند، تمسینش کنند و به عنوان بخشی از عقاید خود بپذیرند. هر چند در برخی از کشورهای دارای پیشینه تجاوز به سایر کشورها و مبتلا به اندیشه نظامی گری مفرط، موزه های صلح به عنوان مرکزی برای مبارزه با این اندیشه شکل گرفته اند اما در ایران که دارای فرهنگی مبتنی بر صلح و دوستی است و نه تنها به کشور های همسایه گزندی نرسانده بلکه گاه و بیگاه از سوی آنان مورد تعابم و تجاوز قرار گرفته، موزه صلح معنایی دو چندان دارد و مکانی است برای یادآوری ارزشهای والایی همچون دوستی، همزیستی مسالمت آمیز و احترام به فویشتن و دیگران. در بسیاری از موزه های صلح دنیا، فجایع سیاهی که در جنگها رخ داده بعنوان موضوع اصلی موزه مورد توجه قرار گرفت از جمله در موزه صلح هیروشیما که فاجعه بمباران اتمی هیروشیما در آن روایت میشود. در موزه صلح تهران نیز فاجعه کاربرد سلاحهای شیمیایی علیه ایران بعنوان محور اصلی روایت موزه و نشان دادن فشونت جنگ و اهمیت صلح مورد توجه قرار گرفته.